

RHETT McLAUGHLIN & LINK NEAL

„Je to děsivé, je to zábavné, je to zatracená jízda!“

Kirkus Reviews

ZÁHADA MĚSTEČKA BLEAK CREEK

The background of the entire cover is a high-contrast, blue-toned photograph. It depicts a hand splashing into water, creating a large, energetic splash. Numerous bubbles of various sizes are visible, rising from the point of impact. The lighting is dramatic, with bright highlights on the water droplets and the hand, set against a dark, textured background. The overall mood is mysterious and thrilling, consistent with the book's title and the quote above.

ZÁHADA MĚSTEČKA
**BLEAK
CREEK**

Copyright © 2019 by Rhett James McLaughlin and Charles Lincoln “Link” Neal III
This translation published by arrangement with Crown,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2022

Cover © Nil Ultra, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2643-1 (pdf)

RHETT McLAUGHLIN & LINK NEAL

ZÁHADA MĚSTEČKA
**BLEAK
CREEK**

FOBOS

*Našim dětem, Lily, Lockemu,
Lincolnovi, Shepherdovi a Landovi.*

*Vždy zpochybňujte autority
(kromě té naší, samozřejmě).*

PROLOG



Chlapec, jemuž se z ruky řinula krev, se hnál lesem.

Motala se mu hlava.

Nesmím omdlít. Stačí, když doběhnu k tomu plotu.

Za sebou slyšel křik pronásledovatelů. V jejich hlasech se ozývala stejná panika, jakou cítil i on.

Nevěděl, jestli je malátný ze ztráty krve, nebo kvůli šoku z toho, co se právě stalo.

Chtěli mě zabít.

Už od prvního dne, kdy mu sebrali všechno, včetně jeho vlastního jména, věděl, že je to zvrácené místo. Ale i přes všechny ohavnosti, kterých byl svědkem, stále předpokládal, že veškeré ty brutální tresty mají zastrašovat. Ne zabíjet. Právě proto byl tak klidný a ochotně jim dovolil, aby ho vedli s páskou přes oči a roubíkem v ústech. Až do okamžiku, kdy mu rozřízli dlaň.

Co když je tahle zkouška stejná jako ty ostatní? Možná dělá přesně to, co od něj chtěli – utíká lesem jako štvaná zvěř. Rozřízli mu jen ruku. Ne tepny. Navíc se mu nějak podařilo vytrhnout se těm dvěma mužům, kteří ho drželi. Jeden byl ohromný, mnohem větší, než všichni ostatní dospělí, které tam viděl. Nechali ho utéct úmyslně? Ne, neměl by se podceňovat. Rval se s nimi jako o život.

Chlapec ucítil záblesk hrdosti. Všechny ty hodiny, kdy se snažil odkoukat triky Jeana-Clauda Van Damma, přece jen stály za to.

Nemůžu se dočkat, až se znovu podívám na Kickboxera.

Přestože na něj ve slabém měsíčním světle dorážely větve, kameny a kmeny stromů, snažil se běžet co nejrychleji. Vyhýbal se překážkám a doufal, že utíká rovně.

Kde je ten zatracený plot?

Spatřil ho těsně před tím, než do něj vběhl, na druhé straně pletiva pod noční oblohou šedě zářila travnatá pastvina. Bez přemýšlení začal lézt nahoru. Když mu železný drát pronikl do otevřené rány, rukou mu projela ostrá bolest. Zadusil výkřik. Doufal, že pronásledovatelé nezjistí, kudy přesně unikl. Právě když zatínal zuby a sbíral odvahu vytáhnout se přes třímetrovou bariéru, zahlédl to: díru v plotě vzdálenou sotva pět kroků.

Šťěstí.

Když se protlačil otvorem a postavil se na pastvině, zleva zaslechl burácení motoru. Přes trávu se k němu řítíl pick-up.

Snažili se ho odříznout.

Rozběhl se ke stromům na opačném konci pastviny, a když mu světla pick-upu ozářila záda, natáhl se před ním jeho stín. Byl si jistý, že bude dost rychlý. V Prezidentově výzvě se v testu hbitosti dostal mezi jedno procento nejrychlejších. Stopoval si to.

Ale i tak ho doháněli. Rychle.

Doběhni k těm stromům.

Věděl, že na okraji louky stojí ohradník z ostnatého drátu. Bude ho muset přeskočit v běhu.

Už za pár vteřin ho dostihnou.

Od stromů ho dělilo jen pár kroků.

Světla auta ozářila nízký plot a pomohla mu odhadnout vzdálenost. Zkrátil krok, aby se připravil na skok, a vykopl přední nohu do vzduchu.

Čistě plot přeskočil.

Slyšel, jak za ním pick-up na mokré trávě smykem zastavil. Otevřely se dveře. Muži křičeli.

Tuhle část lesa dobře znal: kolem města prošmejdil snad všechna přírodní zákoutí. Už jen asi třicet metrů a dorazí na mýtinu.

Vběhl na vykácený pruh lesa – travnatou stezku, která kopírovala potrubí, jež líně klesalo k čističce odpadních vod. Slyšel, jak se pronásledovatelé nemotorně prodírají lesem, narážejí do větví a nadávají.

Pitomci.

Náhodně si zvolil směr a vrhl se přes mýtinu, za necelých padesát kroků doběhl k poklopu. Popadl klacek a zarazil ho do zářezu v poklopu, přesně jak to udělal už tisíckrát. Ani nepomyslel na svou bolavou ruku. Když těžký kovový disk zvedl, ucítil kyselý puch. Posunul kryt na hranu, hbitě se spustil do páchnoucí temnoty pod ním a co nejrychleji slézal po příčkách železného žebříku.

Necelých deset vteřin poté, co poklop zapadl zpět na místo, se z lesa vynořili rozcuchaní muži.

Procházeli kolem a chlapec slyšel jejich nadávky.

Ve smrdutém tichu vyčkával ještě pět minut.

Pak poklop otevřel a vynořil se do vlhkého vzduchu.

Potom uprchl do lesa.



Rex McClendon sice věděl, že se chce se svými nejlepšími přáteli pokusit o něco troufalého, ale nikdy neočekával ten šitstorm páté kategorie, který se měl strhnout v následující hodině jeho života.

Zatímco v davu hledal Leifa s Alishou a na zádech ho tížila tátova kamera, dusný srpnový den se začal nenávratně obracet k horšímu – Rex si uvědomil, že zapomněl použít deodorant. Zabořil si nos pod tričko s nápisem No Fear, aby zjistil, jak vážné to je.

Bylo to příšerné. Páchl skoro jako kůň.

„Přestaň se očichávat na veřejnosti, zlatíčko,“ zašeptala Marta McClendonová. „Lidé se dívají.“

Rex vytáhl nos z trička. Jestli se mámě nelíbilo už tohle, co asi tak řekne na jeho odpolední plány, které závisejí přesně na tom, aby se lidé dívali?

„Zkusíme najít tátu.“ Máma ho prováděla zástupy lidí na parkovišti jediného obchodního centra v Bleak Creeku v Severní Karolíně, které bylo pragmaticky pojmenované Nákupní centrum. Nacházely se tu všechny místní velké podniky: Piggly Wiggly, C. B.'s, Fish Fry, železářství Thomble and Sons, prádelna Morris Coin a živý doklad celoroční touhy obyvatel Bleak Creeku slavit Ježíšovy narozeniny – Catina vánoční jeskyně.

Každých pár kroků Rex i jeho máma opětovali krátké zdvořilé úsměvy a pozdravy známých tváří. Ramena mu ztuhla, když tlachali o počasí se šerifem Lawsonem, jehož lesklé sluneční

bryle a neustálý nesouhlasný pohled ani v nejmenším nezmírňovaly Rexův sílící pocit, že by možná měl tátovu kameru nechat v batohu. Leifa ani Alishu stále nezahlédl.

Přišli k obrovskému grilu postavenému před prádelnou. V Bleak Creeku bylo snadné najít záminku pro grilování celého prasete. Dnešní výmluvou byla sbírka Druhého baptistického kostela, jejímž cílem bylo sehnat peníze na náhradu měděných píštal, které byly ukradeny z kostelních varhan (podruhé – poprvé se to stalo o pouhých šest let dříve). Všichni věděli, kdo ty píštal vzal (Wendell Brown, opět), a všem bylo jasné, proč to udělal (aby si mohl koupit sirup proti kašli, na kterém byl závislý), ale lidé to svým způsobem oceňovali, protože od posledního rožnění selete uplynuly už tři týdny.

Rex zahlédl tátu v jeho obvyklých bílých kraťasech asi tři metry od sudovitého grilu. Se směsicí úcty a odporu pozoroval Wayna Whitewooda, který gril obsluhoval. Whitewood byl se svou dokonale upravenou hřívou bílých vlasů v Bleak Creeku oblíbený z mnoha důvodů. Jedním z nich byla skutečnost, že v roce 1979 otevřel Whitewoodovu školu pro problémovou mládež. Místní obyvatelé školu vnímali jako hlavní důvod, proč se Bleak Creek dožil roku 1992, aniž by ho navštívila *dáblůva hudba a crack*, které pustoší velká města. Už jen to by upevnilo Whitewoodovo postavení coby pilíře celé komunity, jenže on byl navíc jedním z největších guru přes vepřové pečinky ve městě.

Rexův táta skoro celých deset let usilovně zdokonaloval svůj styl barbecue, ale přesto se mu nikdy nedostalo té největší cti, jaké se muži z Bleak Creeku mohlo dostat: pozvání připravit sele na městské akci.

„Myslím, že je to tím, že jsem pohřebák,“ říkával. „Lidem se nelíbí představa, že bych se selete dotýkal stejnýma rukama, kterýma sahám na mrtvoly.“ Steve McClendon byl majitelem a provozovatelem pohřebního ústavu McClendon–McClemmon,

který byl dříve známý jako pohřební ústav McClemmon. Když Martin otec, Mack McClemmon, v roce 1984 zemřel, Marta Stevea přemluvila, aby se i s rodinou přestěhovali do jejího rodného města a pokusili se pořádat pohřby. Výsledkem byl pohřební ústav, jehož název dokázala napoprvé správně vyslovit jen hrstka místních obyvatel.

Volba dnešního kuchaře byla jasná, neboť Wayne Whitewood byl zároveň varhaníkem Druhého baptistického kostela. Hrál přesně na ten hudební nástroj, kvůli kterému se celá akce konala.

„Musíme Whitewoodovi vrátit jeho píšťaly!“ prohlásila kostelní sekretářka Mary Hattawayová, hubená žena se zesvětlenými vlasy, které si v týle vyčesávala do bodlin, takže neúmyslně vypadala jako Ježek Sonic. Tu mantru opakovala každému, kdo přistoupil ke stánku, a ještě při tom pozvedla do vzduchu kostnatou pěst.

„Sbíráš nápady?“ řekl Rex, aby se pokusil vytrhnout otce ze zasnění.

„Co?“ řekl Steve a ustoupil, jako by Rex byl podomní prodávач a ne jeho syn. „Ach ne, vlastně ne. Většinu těch technik už stejně znám.“

„Jasně, samozřejmě,“ řekl Rex. Nebyl si jistý, jaké techniky má táta na mysli, protože Whitewood tam prostě jen seděl a četl si *Bleak Creek Gazette*, zatímco gril dělal svou práci.

„Už se k nám připojíš, miláčku?“ zeptala se Marta Stevea. „Pan Whitewood je z tebe nejspíš nervózní.“

„Ne, vůbec mi to nevadí,“ řekl Whitewood, čímž všechny tři McClendonovy překvapil. Neuvědomovali si, že je poslouchá. „Ličotí mi, že vám na tom tolik záleží.“ Sklonil oči zpět k novinám.

„Pojď, Steve,“ řekla Marta. „Ráda jsem tě viděla, Wayne,“ zalhala.

„Mějte se,“ řekl Whitewood, aniž by vzhlédl, a otočil po-mačkanou stránku novin.

„Ano, pane,“ řekl Steve. „Ty taky. Nemůžu se dočkat, až si dám tvoje maso.“

Wayne Whitewood na Stevea upřel své ledově modré oči, aniž by zvedl hlavu od novin. Pár nepříjemných vteřin ho probodával pohledem. Whitewood byl sice malé postavy, ale cosi na něm bylo pozoruhodně zastrašující. Zdálo se, že čeká, až se Steve opraví.

Rexův táta se zakoktal: „Teda... *to* maso. *Toble* maso. To grilované.“

Whitewood se usmál, ale výraz v jeho očích se nezměnil. Marta se zašklebila, zatahala Stevea za paži a Rex mu položil ruku na rameno.

„Co to mělo být?“ sykla Marta na Stevea, jakmile byli od grilu dost daleko.

„Já nevím! Jen jsem se snažil si s ním popovídat!“ zašeptal omluvně Steve.

„Jo. Myslím, že přesně takhle to pochopil.“

Rex byl rád, že jeho rodiče mají svoje vlastní drama, protože to znamenalo, že si díky tomu nejdřív nevšimnou toho jeho, pečlivě zinscenovaného, které se chystal natočit – všechny účastníky sbírky chtěl využít jako nic netušící komparsisty ve filmu, na němž s Leifem a Alishou pracovali celé léto. Znovu v davu hledal své spolupracovníky a přemýšlel, jestli Leif bude mít v batohu svůj deodorant Speed Stick, až se ukáže. Nebylo to nemožné. Leif se vždy vychloubal tím, že je připravený na všechno. Možná by se ale spíš měl ptát, jestli by Rexovi vůbec dovolil ho použít, i kdyby ho měl. Leif se stěží dokázal podělit o plechovku limonády – ani omylem by nesouhlasil s nepřímým kontaktem podpaží. Rex si k sobě znovu přičichl v naději, že jeho odér zamaskoval pach kouře z grilu.

Ne. Vlastně to bylo ještě horší.

„Dobrá, lidi,“ řekl C. B. Donner z autodílů C. B.'s do praskajícího mikrofonu. „Zdá se, že kuchař Whitewood bude už za pár

minut podávat své nebeské vepřové, takže si připravte žaludky. A až se do něj zakousneme, začneme s dražbou!“ C. B. se letos rozvedl se svou ženou Diane a od té doby se snažil organizovat co nejvíce městských akcí. „Také bych chtěl všem dámám připomenout, že v obchodě právě máme výprodej osvěžovačů vzduchu a zrovna nám přišla nová vůně. Jmenuje se Růžová labuť. Přijďte a přivoňte si dle libosti.“ Ukázal si na krk, kde měl jeden z osvěžovačů zavěšený jako přívěsek. Byl ve tvaru růžové labutě. Rex přemýšlel, jestli by to nevyřešilo jeho problém s tělesným pachem.

„Hej, jsi připravený?“ ozvalo se za ním.

Otočil se a konečně spatřil Leifa Nelsona. Stál tam v bílém tričku s připínací kravatou a se svým psem Tuckerem na vodítku.

„Ahoj,“ řekl Rex. „Kde jsi byl?“

„Promiň, že jdu pozdě. Připravoval jsem Tuckera na jeho scénu.“

„Co to znamená?“

„Jako že jsem ho připravoval. Musel si to srovnat v hlavě.“

„Pořád ti nerozumím.“

„To je tím, že nemáš psa.“

„Ahoj, Leife,“ řekla Rexova máma s úsměvem. Poprvé ten den vypadala, že se usmívá upřímně.

„Rád vás vidím, paní McClendonová. Pane McClendone.“

„Taky tě rád vidím,“ řekl Rexův táta a podrbl Tuckera na chlupaté hlavě. „Ty brýle vypadají skvěle!“ Leif nosil nové brýle už několik měsíců, ale Rexovi rodiče mu je pořád chválili, jako by si mysleli, že se za ně stydí.

„A mně se líbí ta kravata,“ řekla Rexova máma a ukázala na ni.

„Díky, ta je pro náš...“ Leif chtěl říct *film*, ale zahlédl Rexův významný pohled. „Naši sbírku. Tedy, není to *naše* sbírka, ale *table* sbírka. Které se všichni účastníme.“

„Dobře.“ Rexova máma si už zvykla, že její syn a jeho nejlepší kamarádi říkají ne úplně srozumitelné věci. „Přijde i tvoje máma?“

„Ne, je v práci,“ řekl Leif. Jeho máma měla tři zaměstnání, takže Leif byl většinou sám. Rex to zbožňoval, protože mohl s Leifem kdykoli trávit čas – a přesně to taky celé léto dělal.

„Zdá se, že lidé si už sedají,“ řekl Rexův táta, otřel si černobílým kapesníkem z pohřebního ústavu McClendon–McClemmon z pleše pot a ukázal na dva lidi, kteří se posadili. „Nemělo by trvat dlouho, než se najíme.“

„Hej,“ řekl Rex Leifovi potichu, když šli ke stolům. „Nemáš u sebe deodorant?“

„Cože?“

„Deodorant.“ Rex se rozhlédl, jestli ho někdo neposlouchá, a uvědomil si, že se možná od své mámy tolik neliší.

„Proč?“ zeptal se Leif.

„No, k čemu asi?“

„Ty chceš použít můj deodorant?“

„Ano. Ano, chci.“

„Aha.“ Leif na Rexe zíral, jako by ho viděl poprvé v životě nebo jako kdyby se o svém příteli, kterého znal už od šesti let, právě dozvěděl dlouho utajované tajemství. Nebo se možná jen nadechl. „Ne. Myslíš, že s sebou nosím deodorant?“

Rex mlčel a začínal se smířovat se svým osudem.

„A i kdybych ho měl,“ pokračoval Leif, „asi bych ti nedovolil ho použít. Je to nehygienické. Bez urážky.“

„Výborný, díky,“ řekl Rex a zavrtěl hlavou. Jeho rodiče se posadili u jednoho ze stolů, ale Rex a Leif se zastavili opodál, aby mohli mimo doslech plánovat natáčení.

„Alisha tu ještě není?“ zeptal se Leif.

„Ne,“ řekl Rex. „Nebo jestli tu je, ještě jsem ji neviděl.“

„I když přijdu pozdě, ona přijde ještě později,“ postěžoval si Leif.

Alisha Boykinsová se stala třetí členkou jejich party, když se ve třetí třídě přistěhovala do Bleak Creeku. O přestávce druhý

den ve škole se Rexe a Leifa zeptala, jestli by se mohla zúčastnit jejich soutěže v kreslení. Neochotně s tím souhlasili a řekli jí, že bude muset kreslit rychle, protože už to mají skoro hotové. „To není problém,“ odvětila Alisha, vytáhla si z kapsy vícebarevnou propisku a do několika minut vykouzila obrázek usmívající se dívky, která v každé ruce svírala tři lidské hlavy. Rex a Leif shlédli na své vlastní výtvary – draka s baretem a napůl želvu, napůl medvěda – a uvědomili si, že našli kamarádku, která je ještě podivnější než oni.

„Ukáže se, neboj,“ řekl Rex.

„Ta scéna se má odehrávat na venkovní akci,“ řekl Leif. „Takže to musíme natočit dřív, než to skončí.“

„Bude to v pohodě,“ řekl Rex, rozepnul si batoh a vytáhl kameru. „Jen musíme vymy–“

„Jak je, kluci?“ Rex a Leif se otočili a spatřili vedle sebe Marka Hornhata v jeho obvyklém polo tričku a khaki šortkách. Voněl, jako by se právě vysprchoval v parfému Eternity od Calvina Kleina.

„Ahoj,“ řekl Rex a snažil se znít nadšeně.

„Už máte hlad?“

Rex a Leif pokrčili rameny. Hornhat byl jeden z těch kluků, se kterými by se nejspíš nekamarádili, kdyby bydleli ve větším městě a měli víc možností. Bydlel v Heath Hills, což byla nobl čtvrť Bleak Creeku, a podle Rexe a Leifa byl živoucím důkazem toho, proč být bohatý není vždy tak skvělé, jak se zdá. „Až budu starší, nechci vydělávat příliš mnoho,“ řekl jednou Rex. „Nechci být jako Hornhat.“

„Nemůžu uvěřit, že už brzo začne prváček,“ řekl Hornhat. „Střední škola, amigos.“

„Jo,“ řekl Leif a polkl tak hlasitě, že to bylo slyšet. S Rexem o tom ještě nemluvili, ale Rex věděl, že jsou oba ze střední hodně nervózní.

„Na co máte tu kameru?“ zeptal se Hornhat a ukázal na Rexovu ruku.

„Na nic,“ snažil se honem vyslovit Rex, ale Leif promluvil rychleji.

„Na náš film,“ řekl.

Rex si povzdechl. Strašně nerad mluvil s jinými lidmi o jejich filmu, protože mu to vždy nějak ubíralo na kouzlu. Věděl, že s Hornhatem to nebude jiné.

„Páni, super!“ řekl Hornhat. „Jak se jmenuje?“

„*PolterDog*,“ řekl Leif a pohladil svého psa po zádech. „Tucker hraje hlavní roli.“

Hornhat na něj přimhouřil oči. „Takže to je jako napůl pes?“

„Ne,“ řekl Rex, který měl nutkání Hornhata praštit kamerou po hlavě.

„Tak proč se to jmenuje *PoloPes*?“

„Tak se to nejmenuje,“ řekl Leif. „Je to *PolterDog*! Je to o duchovi psa. Jako *Poltergeist*, ale bez *geista*. A je to se psem.“

„Aha,“ řekl Hornhat, když mu to konečně došlo. „Měli byste tomu říkat *Ghost Dog*. To je lepší.“

„Pokud tím *lepší* myslíš naprosto očividný,“ řekl Rex. Ten samý rozhovor vedli už přinejmenším s deseti jinými lidmi. S Hornhatem to ale bylo nějak horší.

„Spakuj se, Hornhate,“ řekla Alisha, která se z ničeho nic objevila vedle Leifa. „Potřebujeme natáčet.“ Rex musel uznat, že i když Alisha vždycky chodila *pozdě*, nějak se jí dařilo vynořit se přesně ve správnou chvíli.

Hornhat na okamžik vypadal ukřivděně, ale pak se rozhodl, že je to vlastně legrační. „Jak myslíš, Boykinsová.“ Zasmál se.

„Vážně, kámo,“ řekla Alisha, „musíme začít točit.“

„Oukej, žádný problém. Stejně jsem si šel pro zázvorové pivo.“

„Jen si ho vychutnej,“ řekla Alisha za odcházejícím Hornhatem. Tohle byla jedna z jejích nejlepších schopností. Mohla beztrestně říkat věci, které by Rex a Leif nevyslovili ani za

milión let. „Nazdar, břídilové,“ řekla, přehodila Leifovi ruku kolem krku a rozcuchala ho.

„Čau,“ řekl Rex.

„Jdeš pozdě,“ řekl Leif, ale usmíval se.

„Co to je za smrad?“ zeptala se Alisha a odhrnula si z čela tmavé kudrny.

„Barbecue,“ vyhrkl honem Rex.

„Rex si zapomněl vzít deodorant,“ řekl Leif.

„To se stane,“ řekla Alisha, posměšně si stiskla nos a usmála se na Rexe. Když jeho odér tak neomaleně přijala, z nějakého důvodu si s tím přestal dělat starosti. „Takže, jaký je plán? Už jste vymysleli, jak přimějeme Tuckera, aby mě pronásledoval?“

Leif pozvedl obočí a s úsměvem sáhl do batohu. Když ruku vytáhl, měl v ní velký igelitový sáček.

„Hm, co v tom je?“ zeptala se Alisha.

„Dárek pro tebe... slaninový opasek!“ Leif vytáhl něco, co vypadalo jako mastný váleček slaniny svázaný rybářským vlasem.

Tucker zaštěkal a vrhl se na Leifa, který na poslední chvíli ucukl.

„Vidiš? Miluje ji,“ řekl Leif. „Když si ho oblékneš, poběží za tebou kamkoli.“

„Ty chceš, abych... si to vzala na sebe?“ zeptala se Alisha. „Řekla bych, že mastné skvrny a obnošené džíny nejdou dohromady,“ dodala a ukázala na svoje kraťasy.

„Možná by sis to mohla strčit jen skrz poutko,“ navrhl Rex. „Spíš jako slaninový ocas.“

„Jo, to by mohlo jít,“ řekl Leif s náznakem zklamání v hlase. Zřejmě měl se slaninovým opaskem velké plány.

„Dobře, perfektní,“ řekla Alisha a s jistou námahou si Leifův výtvar prostrčila zadním poutkem na kraťasech. Jeden a půl plátku slaniny spadlo na zem a Tucker je s radostí uklidil. „Kde máme scénář?“

„Tady je,“ řekl Rex a podal jí dva mírně pomačkané listy papíru, které pečlivě popsali na psacím stroji Rexova mrtvého dědečka.

„Dej to sem,“ řekla Alisha a vytrhla mu stránky z ruky. Rex se jí naklonil přes rameno, aby si připomněl scénu, kterou měl zrežirovat.

VENKOVNÍ NAROZENINOVÁ OSLAVA

JESSICA (hraná Alishou) a její TÁTA

(hraný Leifem) jsou na narozeninové oslavě.

TÁTA

Co se děje, zlatíčko? Nejsi ráda, že jsi na narozeninové oslavě tety Kate?

JESSICA

Samozřejmě že jo. Já jen, že...

TÁTA

Pořád myslíš na Pana Bonese?
Jessica se slzami v očích přikývne.

TÁTA

Já vím. Přál bych si, aby ho ta zpropadená motorka nikdy nesrazila.
Hele, tady je frisbee. Nechceš si s ním jít trochu zaházet? Zabavit se?

JESSICA

Dobře, tati.
Jessica se prochází po oslavě. Sama si hází s létacím talířem, pak se najednou zarazí, když zahlédne psa.

JESSICA

Pane Bonesi...? To jsi ty?
Pes dvaakrát štěkne.

JESSICA

Proboha!! Věděla jsem, že jsi pořád naživu!

Jessica běží k Panu Bonesovi, aby ho objala, ale ten se ji pokusí kousnout!

JESSICA

Bonesi, dost! Proč to děláš?
Jessica si všimne, že Pan Bones má nyní dlouhý bílý ocas.

JESSICA

Moment... Ty nejsi živý, že ne? Ty jsi d-d- duch!!! ÁÁÁÁÁ!!! 1
Jessica se rozběhne a proplétá se mezi lidmi. Pan Bones ji pronásleduje a hroživě štěká.

JESSICA

Pomozte mi někdo!!! Můj pes je duch!
Vběhne do náručí TÁTOVI.

JESSICA

Pomoc, tati! Pan Bones se vrátil a chce mě zabít!
Táta se rozhlíží. Pan Bones je pryč.
Detail na Jessicu, která je vystrašená a zmatená.

„Dobře, mám to. Pojdme to natočit,“ řekla Alisha.

„No...“ řekl Rex, „... vlastně jsem zrovna dostal nápad. Když začneme točit, až bude hodně lidí sedět, budeme moct skvěle zaznamenat jejich reakci.“

„Jo, to bude perfektní,“ řekl Leif. Ačkoli už byli skoro jako bratři, Rex stále cítil hrdost, kdykoli Leif pochválil nějaký jeho nápad. „V tom okamžiku ticha po požehnání se Alisha s křikem rozběhne k nim s Tuckerem v závěsu. Bude to vypadat věrohodně.“

„Navíc,“ řekla Alisha, „předvedu vysoce věrohodný výkon. Nepřekvapí mě, jestli se někdo nebohou Jessicu pokusí před jejím přízračným psem zachránit.“

„*Polterpsem*.“ Opravili ji Rex a Leif jednohlasně.

Alisha přikývla a mrkla. „Správně. *Polterpsem*. Zanedlouho to budou říkat lidi po celé Severní Karolíně.“

Všichni tři se na sebe podívali, jejich nadšení bylo téměř hmatatelné. Do uzávěrky pro Durhamský filmový festival zbývaly tři týdny. Až začne škola, sice bude o něco těžší najít si čas na natáčení (ani nemluvě o střihu), ale stále by měli *PolterDoga* stihnout dokončit a odevzdat včas.

„Dobře, super,“ řekl Rex. „Tak si ten dialog necháme na později a začneme s tím, jak Tucker prožene Ali–“

„Rexi, drahoušku,“ přerušila ho Marta. „Nepůjdete si s námi sednout?“

„Ach,“ řekl Rex. „Jo, mami, za chvíli, až začnou podávat jídlo. Jen musíme natočit rychlou scénku pro náš film.“ Věděl, že by bylo rozumnější ji trochu varovat, aby to nevypadalo, že si z nich chce dělat blázny.

„*Ted? Tady?*“

„Bude to rychlovka. Lidi si toho nejspíš ani nevšimnou,“ řekl Rex nepřesvědčivě.

„Už jsme o tom mluvili, Rexi,“ řekl jeho táta. „Měl bys trávit méně času tím svým filmem a víc času trénováním, abys byl připravený na basketbalové zkoušky.“

„Já vím, tati,“ řekl Rex se sevřeným žaludkem, jako by mu zase bylo šest a on se počural v posteli. „Tady bych ale stejně trénovat nemohl.“

„Obranný postoj si můžeš trénovat kdekoli.“ Jeho táta klesl do dřepu a natáhl ruce do stran.

„V pořádku, v pořádku,“ řekla Rexova máma a přerušila napětí. „Stačí, když si k nám přijdeš sednout, až budete – ahoj, Alisho!“ Rex sledoval, jak máma křiví ústa do umělého úsměvu, který si Marta McClendonová vyhrazovala pro lidi, kteří se jí nezamlouvali. „Neviděla jsem tě tady. Jak se máš, drahoušku?“ Nedá se

říct, že by Alishu měla nerada, ale Leifa měla rozhodně radši. Jednou Rexovi řekla, že nevěří dívkám s přílišným smyslem pro humor. Moc nepomohlo, že Alishu toho léta načapali, jak všem figurínám ve výloze obchodu Belk stahuje kalhoty. Sice tak neodhalila nic víc, než pár hladkých, hermafroditních hrbolků, ale i tak to manažerce obchodu, Faye Johnsonové, připadalo natolik skandální, že omdlela a shodila celou pyramidu punčoch. Po městě se rychle rozkřiklo, že za vše může Alisha Boykinsová.

„Výtečně! Díky, paní McClendonová,“ řekla Alisha.

„Připravíme se na ten rychlý záběr,“ řekl Rex a odvedl Leifa, Alishu a Tuckera – Leif pevně držel Tuckerovo vodítko, protože ten se olizoval a tahal ho k Alishe – dál od piknikových stolů. Hladoví obyvatelé Bleak Creeku už obsadili lavice a trpělivě čekali, až pastor Jingle z Druhého baptistického kostela předříká modlitbu, aby se mohli začít ládovat vepřovým.

Rex si prohlédl okolí, ruce držel před sebou ve tvaru okýnka, jak to viděl dělat Martina Scorseseho na fotce z natáčení filmu *Mafiáni*, který s Leifem viděli před dvěma lety, když se propířili zadním vchodem do kina Twin Plaza. Rexovi se stále ještě občas zdály noční můry o tom, že leží v kufru auta a Joe Pesci se ho chystá otevřít a začít ho bodat. Leifovi to ale nikdy neřekl.

„Dobře,“ řekl Rex, odhodlaně přikývl a snažil se vypadat, jako by právě prožil nějaké režiséřské prožvení. „Já zůstanu tady, přímo za stoly, a vy zamíříte až k vjezdu na parkoviště. Jakmile pastor Jingle dokončí svou modlitbu, zvednu ruku a vy se rozběhnete.“

„Budu Tuckera držet za obojek, dokud neuvidím tvůj signál,“ řekl Leif.

„Dobře. Pak se Tucker rozběhne a ty, Alisho, začneš ječet a řekneš svoji repliku.“

„Jo,“ souhlasila Alisha.

„Dobře, dobře,“ zapraskal z reproduktorů hlas C. B. Donnera. „Nastala chvíle, na kterou jsme všichni čekali. Kuchaři

Whitewoode, pokud budete tak laskav...“ C. B. ukázal na Whitewoode, který teatrálně zvedl víko grilu. „Jeho skvostné prase je upečené!“ řekl C. B. a dav zajásal. „Rád bych vám představil pastora Jingla a našeho zvláštního hosta, pastora Mitchella z Prvního baptistického kostela. Modlitbu přednesou... *společně*.“

Lidé si začali mumlat. Přítomnost pastora Mitchella byla pozoruhodná vzhledem k tomu, že hlavní zásadou Druhého baptistického kostela bylo mlčenlivé odsuzování farníků kostela prvního (a naopak), mezi něž patřil i Rex a jeho rodina. Nikdo si nepamatoval, proč přesně jim připadalo nezbytné založit druhý kostel, obzvlášť pro věřící stejného vyznání, ale to ani zdaleka nezmírňovalo tiché soupeření. Whitewoodovo grilované prase bylo nejspíš jediným důvodem, proč tolik lidí z prvního kostela vůbec přišlo a darovalo šest dolarů organizaci, kterou nesnášejí. Druhý baptistický kostel se jim mohl tím společným požehnáním snažit poděkovat za to, že dorazili. Nebo se možná snaží ustanovit nenápadnou, ale sjednocenou frontu proti presbyteriánskému kostelu, který právě postavili za městem. Každopádně takovou míru spolupráce mezi pastorem Mitchellem a Jinglem nikdo nepamatoval od doby, kdy oba trvali na tom, že středoškolský sbor Bleak Creeku nebude na regionální soutěži zpívat *Imagine* od Johna Lennona.

„Musíme si pospíšet, nebo o tu příležitost přijdeme,“ řekl Rex. Snažil se nenechat se rozhodit dvojitou modlitbou ani šerifem Lawsonem, který postával u stolů a rukama si hladil objemný pupek, jako by si připravoval žaludek na blížící se hostinu. Natáčet film na veřejnosti bez povolení není důvod k zatčení, že ne? Nejspíš se to brzy dozví. „Běžte támhle a vystartujte hned, jak dám znamení.“

Alisha přikývla. Vyrázili. Pastorové se postavili na své místo a C. B. Donner všem ženám v davu sdělil, že polštářky s leopardím vzorem jsou až do svátku práce o pětadvacet procent levnější. Leif se zastavil.

„Počkat!“ řekl. „Musíme Tuckerovi přidělat přízračný ocas.“

Rex horečnatě hrabal v batohu. Báł se, jestli něco tak důležitého nezapomněl. Podal Leifovi bílý plstěný ocas a roli lepicí pásky a s úlevou si vydechl, zatímco ho Leif připevňoval. Uvědomil si, jak málo stačilo k pohromě. Bez toho ocasu by to nebyl *polterpes*.

Leif vypotřeboval snad polovinu pásky, aby ocas bezpečně připevnil, a pak spolu s Alishou a přízračným Tuckerem přeběhli na svou výchozí pozici, zatímco pastor Jingle, muž jako tyčka, který často mrkal, začal mluvit. „Dobrý den. Všem vám děkuji za to, že jste dnes přišli. Jak jste už asi slyšeli, pastor Mitchell z Prvního baptistického kostela byl tak laskav, že se k nám připojil, aby se s námi v této náročné době, kdy nemáme varhany, pomodlil.“ Ukázal na pastora Mitchella, kulatého, pohledného muže s tmavým plnovousem. (Rex si vždycky myslel, že vypadá jako tlustší, konzervativnější verze George Michaela.)

„Je požehnáním, že jsme se tu sešli, abychom spojili síly pro důležitou baptistickou věc,“ řekl pastor Mitchell známým hlubokým hlasem. Důraz na slově *baptistickou* se nedal přeslechnout. „Pomodleme se.“

„Děkujeme ti, nebeský Otče,“ řekl pastor Jingle, „za toto lahodné jídlo a za to, že jsi nám poskytl tak schopného kuchaře.“

„Ano, Pane,“ řekl pastor Mitchell, zatímco Rex upíral oči do hledáčku, upravoval čočku, přibližoval a oddaloval, aby měl Alishu přesně v záběru. „První baptistický kostel má sice také mnoho schopných kuchařů, ale jsme vděční, že můžeme ochutnat plody talentu pana Whitewooda.“

„Vskutku, neboť všichni víme, že pan Whitewood je ten nejšlachovitější,“ dodal pastor Jingle. „A Pane, žádáme tě také, abys otevřel srdce všech přítomných a přiměl je věnovat nám štědrý dar, dokonce i více než minimálních šest dolarů, abychom mohli obnovit úchvatný zvuk velebných varhan ve tvém domě.“

„A drahý Pane, možná ještě *naléhavěji*,“ vložil se do toho pastor Mitchell, „tě žádáme, abys otevřel srdce těch v Druhém baptistickém kostele a přiměl je nainstalovat moderní bezpečnostní systém, jaký máme v Prvním baptistickém kostele, aby jim Wendell jejich drahocenné píšťaly už nemohl ukrást.“ Rex neslyšel, co řekl dál pastor Jingle ani co na to odvětil pastor Mitchell. Zatímco si prohlížel rysy Alishiny tváře, rozptýlilo ho bodnutí na hrudi. Zjistil, že upírá pohled na jemnou křivku jejích rtů.

Ze zasnění ho však vytrhlo, když pastor Jingle vyslovil jméno Ježíš, což bylo pravděpodobně součástí fráze „ve jménu Ježíše“, kterou říkali pokaždé těsně před „amen“. Rex už chtěl honem vystřelit ruku do vzduchu, když si uvědomil, že pastoři spolu dál soupeří.

Uf. Musel Ježíše zmínit jen tak mimochodem.

Rex nemohl uvěřit, že se v tak důležitý okamžik nechal rozptýlit. A kvůli *Alishe*? Setrásl to ze sebe, věděl, že se musí soustředit, a pak sebevědomě ukázal Alishe a Leifovi palec nahoru, aby jim naznačil *Připravte se* a taky něco jako *Všechno je v pohodě, nenechal jsem se zrovna rozptýlit krásou holky, která je už celá léta mojí nejlepší kamarádkou*. Rex na to nechtěl později nešťastnou náhodou zapomenout, a tak rovnou stiskl červené tlačítko nahrávání. S vědomím, že „ve jménu Ježíše“ zazní už každou chvíli, si připravil signální ruku.

„A tak,“ pokračoval pastor Mitchell a v závěrečném *decsu* ztišil hlas, „je požehnáním, že jsme se tu sešli z obou kostelů společně, abychom pojedli tento rozkošný pokrm. Ve jménu Ježíše...“

To je ono. Jde se na věc.

Rex už měl ruku ve vzduchu, když pastor Jingle, který očividně zoufale chtěl mít poslední slovo, znovu začal mluvit. „Ano, ve jménu Ježíše, žehnáme našemu jídlu. A Pán nás slyší. A líbí se mu, co slyší.“ *Vážně?* Kolikrát chce ještě žehnat?

Rex strhl ruku dolů, ale už bylo příliš pozdě. Leif pustil Tuckerův obojek a Alisha už sprintovala a ječela. Rex chtěl davu vysvětlit svou chybu, ale neměl na výběr a musel dál točit. Jasně, ti tři pravděpodobně budou mít ještě větší trable, než čekali – to bylo naprosto zřejmé z tuctů zmatených a rozzuřených tváří, které zíraly na Alishu (*dokonalá* reakce) – ale vážně, takhle to bylo ještě autentičtější: kvůli Tuckerovu silnému štěkotu se pastor musel odmlčet.

„Pomozte mi někdo!“ křičela Alisha. „Můj pes je *duch*!“ Při posledním slovu ještě zvýšila hlas a bylo to dokonalé. Předvedla perfektní herecký výkon. Ale Rexovo nadšení se proměnilo v obavy, když si všiml, že Tuckerův výkon je až *příliš* přesvědčivý. Jak se hnál za slaninovým ocasem, vypadal naprosto vztekle, čímž u Alishy vyvolal cosi, co vypadalo jako opravdová hrůza. Rex instinktivně oddálil oko od hledáčku a spatřil Leifa, který vyvinul maximální rychlost, aby svého psa popadl. Jeho tvář plná paniky byla ještě bělejší než Tuckerův falešný ocas.

„Co se to tu děje?“ řekl pastor Jingle do mikrofonu.

„Jak se opovažujete přerušit pastory!“ vykřikl muž s bradkou v tričku s Garthem Brooksem. Spustil tím vlnu podobných výtek od ostatních.

Byla to nehoda! toužil vykřiknout Rex, ale nechtěl znehodnotit onu neuvěřitelnou scénu, kterou natáčel. Znovu přitiskl oko k hledáčku. Viděl Alishu, jak kličkuje pryč od Tuckera. Kdyby mu nebylo už čtyřiaosmdesát psích let, dávno by ji dohnal a tu slaninovou návnadu by sežral. Rex si pomyslel, že tomu dá ještě pár vteřin, než zakročí.

Leif to tak neviděl. „Tuckere!“ vykřikl. „Tuckere, sedni!“ Kolie se plně soustředila na kořist a ani nezpomalila. Poté Leif zřejmě vycítil hranice lidského jazyka a začal předvádět divoká gesta a vydávat zvířecí zvuky, aby upoutal Tuckerovu pozornost, což fungovalo jen částečně. Naštěstí ovšem v působivé ukázce

pubertální rychlosti Tuckera dohnal. Nezbylo mu nic jiného než svého psiho společníka nemotorně chytit. Pes překvapeně vykvikl. Alisha se v běhu ohlédla, a právě proto si nevšimla, že se svým kličkováním rychle blíží přímo k Wayne Whitewoodovi, který stál vedle otevřeného grilu a byl připravený podávat vepřové.

„Pozor!“ vykřikl Rex. Z nějakého důvodu stále vše sledoval přes kameru.

Jenže už bylo příliš pozdě. Wayne Whitewood se pokusil té kudrnaté ďáblici utíkáající jeho směrem ustoupit z cesty, ale Alisha uslyšela Rexovo varování a udělala to samé. Vletěla přímo do Whitewooda, takže se začal potácet do strany. Zpocený Whitewood narazil do upečeného selete, chytil se stále ještě rozpálených kovových tyček grilu a s odporným zasyčením si popálil holé ruce.

Whitewood nepřírozeně zavřeštěl a poté vydal dlouhý, hrdelní sten. Dav zaraženě umlkl, takže by bylo slyšet i syčení sádla odkapávajícího na horké uhlíky, tedy kdyby ten zvuk nepřehlušovalo Whitewoodovo lapání po dechu a sténání, ke kterému se připojovaly Alishiny opakované omluvy.

„Mrzí mě to, pane Whitewoode! Tolik mě to mrzí!“ plakala Alisha.

Whitewood dál těžce dýchal a snažil se ovládnout. Na místo přispěchala asi desítka lidí, včetně šerifa Lawsons. Všichni se shlukli kolem raněného muže. Leggett Shackelford – vysoký, široký muž, který byl jako vlastník jediného dalšího pohřebního ústavu ve městě úhlavním nepřítelem Rexova táty – položil Whitewoodovi ruku na rameno a pak se obrátil k Alishe.

„Ty, mladá dámo, jsi naprosto utržená ze řetězu!“ zaječel s takovou vervou, až mu přehnaně velký knír poskakoval nahoru a dolů.

„Co tě to popadlo?“ dožadovala se vysvětlení Mary Hattawayová, která také přišla Whitewoodovi na pomoc.

Rex byl neuvěřitelně vděčný, že to stále celé natáčí, ale jeho nadšení pro *PolterDoga* brzy zastínily obavy o to, co se stane Alishe. Ano, byla to nehoda, ale Rex věděl, že lidem, kteří to viděli, na tom nebude záležet.

Dav začal Whitewooda odvádět k jeho nedalekému pick-upu Ford Super Duty. Posadil se na korbu a zvedl zarudlé ruce plné puchýřů. Rex vypnul kameru a utíkal k Leifovi a Alishe. Oba vypadali otřeseně. „Jste v pořádku?“

„Nechtěla jsem to udělat,“ řekla Alisha.

„Mrzí mě to,“ řekl Leif a zíral na zem. „Podcenil jsem Tuckerovo... nadšení.“

„Jen mi řekni, že jsi to natočil,“ řekla Alisha Rexovi.

„Jo. Mám to. Bylo to super. Ty jsi byla su–“

„Co vás to proboha napadlo?“ zakřičela na ně Rexova máma, která k nim přispěchala. Už hodně dlouho ji neviděl tak rozzuřenou. „Takhle přerušovat modlitbu... Zbláznili jste se? A zranili jste pana Whitewooda!“ Otočila se k Alishe. „Jsou tady tvoji rodiče?“

Alisha vypadala zrovna tak vyděšeně, jako když ji pronásledoval Tucker. „Ne, madam.“

„No, zavolám jim hned, jak se vrátím domů,“ vyhrožovala Marta. Pak zamířila zpět k Whitewoodovi, aby si prohlédla, jaké škody její syn se svými přáteli napáchal.

Vzduch prořízly sirény, když k dřevěným kozám blokujícím vjezd z Main Street přijely obě sanitky z Bleak Creeku. Zezadu vyskočili záchranáři a utíkali k Whitewoodovi.

„Asi budeme mít hodně velký trouble,“ řekla Alisha.

Whitewooda rychle odvedli do sanitky. Byl při vědomí a mával davu.

„Ne, vypadá úplně v pohodě,“ řekl Rex. „Nemáš se čeho bát.“

„Jo,“ řekla Alisha, ale nezněla přesvědčeně.

Ani Rex svým slovům nevěřil.



„Tedy, chlapci,“ začal Steve McClendon, „myslím, že všichni víme, proč jste tady.“

Leif a Rex seděli na dvou čalouněných židlích s vysokými opěradly v obývacím pokoji McClendonových. Naproti nim, na starožitné pohovce s dřevěnými područkami, seděli Rexovi rodiče a Leifova máma, Bonnie. Leif dospěl k závěru, že následující rozhovor nebude příjemný. Pokud věděl, existovaly jen dva typy lidí, kterým Marta dovolovala posadit se v jejím obývacím pokoji: lidé z jiných měst, na které se zoufale snažila zapůsobit, a děti, které se zoufale snažila vychovávat.

„Ano, pane,“ odpověděl Rex a Leif to rychle zopakoval.

Wayna Whitewooda sice srazila Alisha, ale ta tu nebyla. Jako obvykle se Rexovi rodiče rozhodli, že budou oba chlapce brát jako jednoho, což Leifova máma pasivně přijala už před lety. Leif si zvykl přijímat stejné postihy, jaké dostal Rex, a ani mu to nevadilo. Když museli společně snášet stejné tresty, ještě více je to sblížilo.

„To, co jste vy dva provedli,“ pokračoval Rexův táta. „Bylo velice... nezdrořilé.“ To bylo ono. Nejhorší provinění, jakého se mladík v Bleak Creeku mohl dopustit – neprojevit dostatečnou úctu k institucím, které město tolik milovalo. A protože svým kouskem hrubě přerušili modlitbu během grilování selete, zneuctili dvě nejposvátnější božstva města současně – Boha a vepřové. O to horší bude trest.

„Myslela jsem si, že jsme vás vychovali líp,“ řekla Rexova máma a pohlédla na Leifovu mámu, která odložila jeden z přinejmenším pět let starých mátových bonbonů, jež zvedla z porcelánové misky na konferenčním stolku. Přikývla ve snaze podtrhnout kolektivní odsouzení.

„To ano, mami,“ nabídl Rex. „Bylo to vážně hloupé. Můžu ti slíbit, že už se to nikdy nestane.“ Leif naznačil souhlas tím, že zaujal co nejkašněji pózu – kolena přitiskl k sobě a přitáhl si lokty k tělu.

„No, už se to nestane, protože si vezmu zpět svoji kameru. S tím vaším filmem o psovi jste skončili,“ řekl Rexův táta.

Rex a Leif si vyměnili pohledy, jako by právě oba dostali ránu do břicha.

„Ne, tati, prosím!“ škemral Rex. „Už jsme ho skoro dokončili!“

„Nikdy se mi nelíbilo, že natáčíte film o duchovi,“ řekla Rexova máma. „Žádní duchové neexistují. Bible říká, odejít z těla a být doma u Pána. Ten váš film je démonický!“

„Je to jenom film, mami. Prosím, prosím, prosím... neberte nám tu kameru. Dřeli jsme na tom celé léto.“

Leif si myslel, že se Rex rozpláče, ale domníval se, že by jim to mohlo pomoci.

„Ne, hochu. Je mi to líto. Můžete ho dokončit později,“ trval na svém Rexův táta. „Tvoje matka má pravdu,“ dodal a pohlédl na svou ženu. „Brzy půjdete na střední školu. Nebudete mít čas na hrátky s... démonickými filmy.“ Leif pochyboval, že si Rexův táta doopravdy myslí, že *PolterDog* je satanistický, spíš jen chtěl držet se svou manželkou. „Pokud se budete chovat slušně – ani nemluvě o tom, že bys místo natáčení mohl svou energii věnovat trénování na basketbalové zkoušky –, možná si budeš moci tu kameru půjčit příští rok.“

Leif pohlédl na Rexe, který seděl mlčky a rezignovaně. Další námitky by celou situaci jen zhoršily.

„A... myslíme si, že byste měli přestat trávit čas s Alishou,“ dodala Rexova máma.

„Cože? Ne!“ Leif se chtěl držet neverbální komunikace, ale nemohl si pomoci. „Ani to nebyla její vina! To kvůli nám vběhla do pana Whitewooda!“

„Nezáleží na tom, čím je to vina,“ řekla Leifova máma, která také porušila svůj zvyk nechávat mluvení na McClendonových. „Srazila pana Whitewooda a také zavinila tu... situaci s figurínami. Začíná mít špatnou pověst.“

„To je pravda,“ řekl Rexův táta. „A vy dva také. Neraď bych do toho tahal Whitewoodovu školu, ale...“

Leif zjistil, že mu dochází dech. McClendonovi při žádné z předchozích epizod v tomto pokoji nezmínili možnost polepšovy Wayne Whitewooda. Tohle bylo nové. A děsivé.

Leif se pokusil uklidnit rozklepaná kolena a Rex znovu promluvil.

„Mami, tati, paní Nelsonová,“ řekl a každému z dospělých se podíval do očí, když ho oslovil. „Víme, že to, co jsme udělali, bylo špatné a cítíme se kvůli tomu strašně. Uděláme, cokoli bude třeba, abychom si znovu vysloužili vaši důvěru. I kdyby to znamenalo, že nedokončíme *PolterDoga* a už nikdy nepromluvíme s Alishou.“

Leif přikývl, ačkoli si byl celkem jistý, že za slovy jeho kamaráda stojí spíš strategie než upřímnost.



Leif šlapal ve tmě, jeho mysl uháněla ještě rychleji než jeho kolo. Dospěl k přesvědčení, že je to celé jeho vina – to, že Alisha vběhla do pana Whitewooda, i to, že se s ní už nesmí kamarádit. Nezáleželo na tom, že Rex dal signál příliš brzy. Byl to on, kdo navrhl, aby použili slatinový opasek. A byl to on, kdo

popadl Tuckera, takže se Alisha otočila v nejhorším možném okamžiku. Stále si tu scénu v duchu přehrával a pokaždé slyšel ponižující sténání obvykle vyrovnaného Waynea Whitewooda. Hotová noční můra.

Také správně uhodl, že Rex nikdy nechtěl dodržet slib, který dal svým rodičům. Později večer Rex kameru našel přesně tam, kam si myslel, že ji táta schová: v ne tak docela tajné skřínce v garáži. Rex potom udělal přesně to, co dělal obvykle – vyprávěl Leifovi o úžasném osudu, který na ně čeká, pokud film dokončí.

„Nejdřív vyhraje Durhamský festival,“ řekl, když stál na zadní verandě a hleděl do lesů za domem. Máchal rukama, jako by přímo před nimi kouzlil jejich budoucnost. „Pak se dostaneme na nějaký velký. Možná dokonce na Sundance. Potom dostaneme distribuci. A než se nadějeme, půjdeme na kafe s Robertem Zemeckisem. Kafe se Zemeckisem! Chceš mi říct, že bys tohle odmítl?“ Byl nesmírně přesvědčivý. Káva se Zemeckisem zněla naprosto uvěřitelně. Leif se navíc už dávno naučil, že jakmile se Rex na něco upnul, bylo marné mu to vymlouvat.

Právě proto se teď po půlnoci hnal středem Main Street, aby se sešel s Rexem a Alishou. Měli společně natočit jednu z posledních scén *PolterDoga*.

Ze dvou věcí, které jim rodiče zakázali, mu přátelství s Alishou připadalo mnohem důležitější než dokončení jejich filmu. Nebylo to jen tím, že se obával, aby se nerozpadla jejich trojka. Ne. Poslední dobou o Alishě přemýšlel úplně jinak.

Celé to začalo první den natáčení *PolterDoga*. Alisha a Tucker dováděli na hřišti pro jednu z prvních scén, která měla ukázat, jak skvěle si Jessica a Pan Bones rozuměli, než Pan Bones natáhl brka. Alisha není milovnice zvířat, ale *je* skvělá herečka. Když ji Leif sledoval, jak se poprvé v životě mazlí s Tuckerem, jak na stejném fotbalovém hřišti, kde Leif svým dílem přispěl přinejmenším ke dvěma vítězstvím v místní lize, boří obličej do